

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΑΝΘΗ ΚΑΙ Ο ΧΑΤΖΗΠΕΤΡΟΣ

Η Ιάνθη στην Λαμία. Ο Έρωσ της προς τον Χατζηπέτρο. Η άριστοκρατία λυσάει. Ο Χατζηπέτρος αποστρατεύεται. Η άναφορά του στην Βασίλισσα Όλγα. Έρωσ και ουφέρων. Όπου έμπαρβάνει η Δουκίσα της Πλακεντίας. Έτσιμαίεται για τόν γάμο. Είς αναζήτησιν άραβικου ήππου. Η Ιάνθη στη Συρία. Ο άραιοσ Σείχησ. Τί άπέγινε η Ιάνθη...

Στό προγοούμενο φύλλο του «Μπουκέτου» είχαμε παρακολουθήσει τήν περιπετειώδη ζωή τής μυστηριώδους Ιάνθησ μέχρι τής έποχης, πού, άφου χώρισε και τόν τρίτο άντρα τής, ένα έπιταήσιο κόμητα, ζούσε στην Άθήνα, έλευθερη και θαυμαζομένη μέσα στό στενό τότε Άθηναϊκό περιβάλλον. Τώρα, θά σάς εξιστορήσουμε τούς έρωτές τής με τόν στρατιωτικό Χατζηπέτρο, όποισ μάς τούς διηγείται ο Έδμόνδοσ Άμπου στό περίφημο βιβλίον του «Η σύγχρονος Έλλάδ».

Η Ιάνθη έκανε συχνά ταξείδια σ' όλην τήν Ελλάδα. Σ' ένα άπ' αυτά τά ταξείδια, έπισκέφθηκε και τήν Λαμία. Στρατιωτικός διοικητής τής πατρίδασ τών Άθανασίων Διάκου ήτανε τότε ένας παλιόσ άγωνιστής του 21, ο ήρωσ Χατζηπέτροσ. Ήτανε λεβέντης και εύσταλής, παρ' ότ' έβρομόγητα χρονία του, και έφερε άρειμάνιον μύστακα. Καβαλλάρησ λαμπρόσ, παλληκαί άφοβο, σωστόσ γερολεβέντης, ήταν ο έφοβοσ και ο έρόμοσ τών κλεφτοκοτάδων τής ένδόξου Λαμίας.

Ο Άμπου έκδιείαζε με τά ζωηρότερα τών χρωμάτων τούς λεβέντεσ αυτούσ, τούς ντυμένουσ μέσ' στά χρυσά και πανόπλιουσ σάν άστακούσ. Ότόσιο τούσ βροίσει και μερικά έλαττώματα: «Πρώτον, γράφει, μιλάνε πολύ σπανίωσ, επειδή δεν είναι σέ θέση να σκεφθούν, και δεύτερον έχουν τήν έλευινή συνήθεια να τρανε σκόδα και να βγάδουν, εκεί πού σου μιλάνε, με τή μεγαλύτερη άπάθεια, τά τσαρούχια τουσ, για να τρίξουν τά δάχτυλα τών ποδιών τουσ...»

Όταν η Ιάνθη είδε για πρώτη φορά τόν Χατζηπέτρο έαπλωμένο μακαρώσ σέ τέσσερεσ καρέκλεσ τού καφενομού τής πλατείασ να φοιμάρη τόν ναργιλέ του, έρωτεύθηκε άμέσωσ τόν ήμίθεον αυτόν. Καί τής καρφώθηκε άμέσωσ στο νού ή ιδέα να κατακτήση τόν Χατζηπέτρο, πράγμα εξ άλλου εύκολώτατο. Τό άποτέλεσμα τής νέασ τής αυτήσ κατωκτησέωσ ήτανε να δη όλη τή Λαμία σιά πόδια τής. Μ' άλλα λόγια ο Χατζηπέτροσ είχε διατάξει κθεσ φορά πού θάβγαينه ή καλή του περιπότο... να παίζη ή στρατιωτική μουσική! Ή λεπτή αυτή γυναίκα ή όποία έζησε ως τότε σάν λουλοίδι μέσα σ' άριστοκρατικώτεροσ σαλόνια τών ευρωπαϊκών μεγαλοπόλεων, έκδέχετο μετ' άπάτον ήδονήσ τάσ ρομαλέουσ περιπτώξεισ τουσ στρατιωτικούσ λουλουιού τής Λαμίας, έκανε παρ'ότι με άκαάρτουσ και άξιοιστουσ φρουσανελλοφόρουσ, έτρωγε άρνη με τά δάχτυλα, έπιανε ρετσίνα!... Με δυό λόγια, έξελληνισθή πέρα για πέρα!

Όταν πληροφορήθηκαν στην Άθήνα πώσ ή φάρα ή έννη μετεβίβαση τών εννοιών τής άπ' τόν κόμητα... στή Χατζηπέτρο, έμειναν όλοι μ' άνοιγτό τού στόμα άπ' τήν κατάληξη και τή ηζουκία. Όλοι έζήλευαν τόν Χατζηπέτρο για τή γυναίκα πού του έλαγε... μά και για τόν ξαφνικό πλουτισμό του. Σέ μά χώρα τής όποίασ οι ύποκοποι είχαν μνησίο μισθό, μαζύ με τά έξοδα παραστάσωσ, μονάχα έφτακόσσε δραχμέσ, σοηοχότανε λιγάκι βαρύ τά βλέπει μά έννη ευρωπαϊκά με τριάντα έφτά χιλιάδεσ λίρεσ έτήσιο εισόδημα, να περιφρονή τούσους και τούσους έπιδόξουσ γαμβρούσ και να λατρεύη έναν βουνήσιο φουσανελλά. Είχε λοιπόν έγερθεή γενική κατακαυγή έναντιον του Χατζηπέτρο. Η βασιλική αυδή έλαβε γνώση του «σανδάλου» και, για να εύχαριστήση τούσ δυσαρεστημένουσ προύχοντασ, άπεσιράτεωσε τόν Χατζηπέτρο. Ο γηραιόσ όμως στρατιωτικόσ δεν υπεταχθή καρτερικώσ στο μοιραίο. Έκτισε κ' έγγραφε στη βασίλισσα Όλγα μια άναφορά, άντίγραφο τής όποίασ μάσ παραθέτει ο Έδμόνδοσ Άμπου στη «Σύγχρονος Έλλάδα». Ίδουσ αυτή:

«Η Υμετέρα Μεγαλειότησ με άπεστούτενεσ τών ταξωνίτουσ στρατού, άσφαλώσ επειδή συζώ μετά τής κομησήςσ Τ. Άλλά, παρ' όλα όσα και άν σάσ είπαν οι έχθροί μου, ρσάζω «δικίβομαι έκεί τής στρατιωτικησ μου τιμησ ότι άν είμαι ο φίλοσ τής προμνησθείωσ κυρίασ, αυτό τό έκαμον δι, εξ ήρωτοσ, αλλά δια λόγουσ καθαρώσ συμπερονολογικούσ. Έκείνη είνε πλουσία, ένώ έγώ είμαι πάλμπτοχοσ. Η κοινωνική μου θέσισ μοι επιβάλλει να είμαι εύπαρανοσιαστού! Άσ' έτέρου έχω εκ τής πρώτης συζήτου μου ν' αναζήτωω ικανόν άριθμόν τέκνων. Όθεν εύέλπιζότο κλπ.»

Η άναφορά αυτή κοινολογήθηκε σ' όλην τήν πρωτεύουσα και όλοι οι Άθηναίοι τή διάβασαν, χωρίσ να τή βρούν καθόλου άρεση ή αθάδη. Ο λόγουσ γα τόν όποιο ο Χατζηπέτροσ προτίμησε να υποβίβη τά παρ' όνομά του στη βασίλισσα, είνε ότι ήξερε πώσ στο βασιλείον τών Έλλήνων, ο μέν βασιλευσ βασιλευει, ή δέ βασίλισσα κυβερνά. Μά ή Όλγα φημιζότανε για τίσ αυστηρέσ ήθικέσ αρχέσ

τής. Δεν έννοουσε να παραδεχθή καμιά ύποχώρηση σέ τέτοιου είδουσ ζητήματα. Κ' έτσι ο Χατζηπέτροσ έλαβε τή διαταγή να παραδώση σ' άλλον τά καθήκοντά του. Μ' όλα αυτά ή Ιάνθη δεν ήθελε με κανένα τρόπο να άγκαταλείψη τόν έκλεκτό τής καρδιάσ τής και τόν πήρε μαζύ τής στην Άθήνα, όπου νοίκιασε δυό μικρά σπιτάκια, πού τά χώριζε ένασ κοινόσ κήποσ: στο ένα σπιτάκι έκάτοσε κείνη με τούς ύπηρετέσ τής και στο άλλο ο Χατζηπέτροσ με τά κοπέλλια του, πού δεν έννοουσαν ν' άποχωρισθόν τόν καπετάνιο τουσ.

Άπ' τή μέρα όμοσ πού ή Ιάνθη έπισημοποίησε τόσο παταγωδώς τάσ σχέσεισ τής με τόν Χατζηπέτρο, τ' άρχοντίζα σπία τής Άθήνασ δεν ήθελαν πιά να τή δεχθόν. Η Άθηναϊκή κοινωνία είχε τότε πολύ αυστηρέσ ήθικέσ αρχέσ. Τά μόνα πρόσωπα πού έπισκέπτονταν τήν Ιάνθη ήταν κάποι άρχαίματα και κουτέσ γυναίκεσ άξιωματικόν. Τήν έποχή όμοσ έκείνη, ή Δουκίσα τής Πλακεντίασ έδειξε ξαφνικά έξαιρετική άγάπη για τήν καταφρονημένη Ιάνθη. Τήν καλοόσε συχνά στο σπίτι τής και, πολύ συχνώτερα όκομα, πήγαινε και τήν έπισκέπτετο στο δικό τής. Βλέποντασ τότε πώσ ή Ιάνθη άγαπούσε με τά σωστά τής τόν έλληνα άξιωματικό, τήν συμβούλευσε να πέρη διαζύγιο από τόν κόμητα Τ... πού βροίόκοντανε τήν έποχή έκείνη στην Ιταλία, καθόσ είπαμε και παραπάνω,—και να παντρευθή έπίσημοσ τόν Χατζηπέτρο. Η Ιάνθη έθωσε άμέσωσ ν' έφαρμογή τή σημιολή τής φίλησ τής. Καί ύστερ' από λίγο έπερνε διαζύγιο άπ' τόν έπιταήσιο εύπατριδη.

Όλοι στην Άθήνα άρχισαν τότε να λένε πώσ ή Ιάνθη θά παντρευόταν άσφαλώς τόν Χατζηπέτρο. Πράγματι, ή έκκεντρική άγγλίδα έφυγε με τόν Χατζηπέτρο άπ' τά δυό παλιά σπιτάκια, πού είπαμε παραπάνω, κ' έχτισε ένα καινούργιο μέγαρο, ένα ψηλό και φάοιο σπίτι, τού όποίου ή κρεβατοκόμομα έπιπλώθηκε με άφάνταστη πολυτέλεια, σά νάτανε τουλάχιστο αίθουσα τού θρόνου. Ο Χατζηπέτροσ είχε ένα θαυμάσιο διαμέρισμα και ή φρουρά του τά δικά τής δωμάτια. Ο τέωσ άγωνιστής του 21, τό μαρτυροκαπινημένο παλληκαίρι τού άγώνου, περνούσε ζωή χαρισάμενη κοντά στην φάοια φίλη του, πού τον κοιτούσε μεσ' στά μάτια, σάν είδωλο. Ότόσιο αυτό δεν τόν έμπούσε, λέει ο Άμπου, να τή δερνή κάποιον-κάποιον. Ένώ όμοσ είχαν έτοιμασθή όλα για τό γάμο, ή Ιάνθη σκέφθηκε πώσ έπρεπε νάζη κ' ένα γνήσιο

άραβικό άλογο για να σέρνη τού όμάε τουσ, όταν θά βγοίγη περιπότο με τού σέρνη. Μά, άραβικά άλογοσ δεν ύπήρχαν τότε στην Άθήνα και ή μελλοντική άπεφάσισε να πεταχτή με σιγική όη τή... Συρία! Κ' έφυγε πράγματι άπ' τήν Άθήνα τόσο ξαφνικά, όστε ούτε και πήγε ν' άποχωρήση τούσ φίλουσ τής. Έπί ένα δολόχρο χρόνο, δεν έγινε στην Άθήνα καμιά είδηση τής. Τέλοσ, μια μέρα, μόρσεσαν να μάθουν από ένα Έλληνα πού είχε τειδένει σέ κείνα τά μέρη, τίσ άφάνταστεσ περιπέτειεσ και τούσ νέουσ έρωτεσ τής άκαταπόνησ άγγλίδασ στη Συρία.

Υστερ' από πολλέσ αναζητήσεισ, ή Ιάνθη μόρσεσε τέλοσ πάντων να βρη σέ μια άραβική φιλή τής Συρίασ τόν καθαρόαιμο άραβικό άλογο πού ήτοούσε. Τό άλογο αυτό άνήκε σ' ένα νέο και καλοφτιαγμένο Σείχη, ο όποιοσ μόλισ πληροφορήθηκε τήν έπιθυμία τής: έννη, τής ειπε:

— Τό άλογο αυτό είνε άδάμαστο. Άν ήτανε δαμασμένο θά είχε πολύ μεγάλη άξια και θά τό προτιμούσα και από τρέι άκομα φάοτεσ γυναίκεσ!

Η Ιάνθη τόν παρεκάλεσε τότε να τής φέρη τό άλογο, άναλαμβάνοντασ αυτή να τό δαμάση. Πράγματι: ήτανε τόσο έπιδέξια καβαλλάρισσα, όστε τά κατάφερε να έπιτελήση αυτόν τόν άθλο. Ο Σείχησ έθαύμασε τήν ιπνευτική τής δεινότητα και τήν άγάπησ. Όταν δέ ή Ιάνθη έζήτησε ν' άγορεύση τό δαμασμένο άλογο, ο Σείχησ τής άποκρίθηκε πώσ μονάχα με τόν έρωτά τής θά μπορούσε να πληρώση ένα τέτοιο άνεκτιμητό θησαυρό.

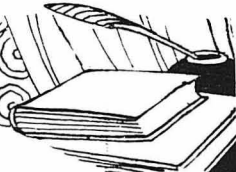
Η Ιάνθη σκέφτηκε τότε πώσ ο Χατζηπέτροσ τήν περιέμενε στην Άθήνα να παντρευθόν—μά έλα πού ο Σείχησ και νέοσ ήτανε και φάοιοσ. Καί ύστερ' από πολλούσ άσταγμούσ, κατέληξε στην άπόφαση να πληρώση τόν Σείχη με τό νόμισμα πού άπαιτούσε έκείνοσ. Άλλάσε τήν ευρωπαϊκή περιβολή τής με τήν ένδυμασία γυναίκασ τουσ χαρμού και, άφου κατάφερε τόν Σείχη να διώξη όλεσ τίσ γυναίκεσ του, για να κρατήση μονάχα έκείνη, λησιμόνησε τόν έλληνα άγωνιστή του 21 στην άγκαλιά του πού τής έ-

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Η εκατονταετηρίς του διασημού Γάλλου μυθιστοριογράφου. Πώς έζησε. Η επιτυχία των έργων του. Τα πρώτα χρόνια της ζωής του. Η απογοήτευσις του πκτήρη του. Τα κέρδη των μυθιστορημάτων του. Στο έρημητήριο της Αμιένης. Ζωή καλήν του και η διαθήκη του.

Ο Ιούλιος Βέρν, του οποίου η εκατονταετηρίς εορτάσθηκε τελευταίως με μεγαλοπρέπεια στο Παρίσι, υπήρξε ένας από τους πιο δοξασμένους συγγραφείς της Γαλλίας.

Γεννήθηκε στις 8 Φεβρουαρίου 1828 στη Νάντη. Ο πατέρας του που έλασσε στην πόλι αυτή έπι πολλά χρόνια το δικηγορικό επάγγελμα δέν ελχε καμιά άλλη επημέρια από τού να ιδή μιά ημέρα το γιού του έξω να τόν διαδεχθή στο Γραφείο του. Ο νεαρός όμως Βέρν, άν και από πολυ νεορίς ελχε σταλή στο Παρίσι γιά νομικές σπουδές, ούδέποτε κατώρθεσε να «έννοση και γάγαψη»—όπως έλεγε—τα συγγράματα του Δικαίου». Από τά μικρά του χρόνια έννοιωθε μιά ακατανίκητη κλίση γιά τά γράματα και γιά τίς καλές τέχνες, λίγο αργότερα δέ, όταν σέ ηλικία 18 έτων ελχε γυρίσει άπ' το Παρίσι, χωρίς να πάρη το δίπλωμα του, γνωρίστηκε με τόν διάσημο τότε συγγραφέα Αλέξανδρο Δουμά υιό, με τόν όποιο και συνεδέθη με στενή φίλια.

Η γνωριμία αυτή ήτανε γιά το νεαρό Βέρν η πρώτη αφορμή να γνωρισθί με τούς φιλολογικούς κύκλους του Παρισιού. Παρά τή δέληση του πατέρα του, ό όποιος δέν ήθελε πειά ούτε ν' άκούσει να γίνεται λόγος γιά τόν «έκφυλο γιού του», ό Βέρν έγραψε σέ ηλικία 21 έτων, ένα λιμπερέτο μιάς οπερά-κομική, η όποία όμως δέν ελχε και μεγάλη επιτυχία.

Απογοητευμένος ό Βέρν από τήν πρώτη αυτή προσπάθεια και άλλο έχονταν κανένα άλλο πόρο ζωής, αναγκάστηκε στήν άρχή να εισέλθι ως γραμματικός στήν υπηρεσία του τότε Διευθυντού του «Λυρικού Θεάτρου» Αιμίλιου Περην και λίγο αργότερα να δεχθί μιά μικρή θέσι λογιστού σ' ένα χρηματιστικό Γραφείο.

Έτσι πέρασαν πέντε δλόκληρα χρόνια σκληρής βιοπάλης και απογοητεύσεως. Ο Βέρν όμως δέν έπαυσε ούτε μιά στιγμή να σκέπτεται το έργο του και να συνδέη μάλιστα από καιρού σέ καιρόν και μερικά από τά κοριώτερα κεφάλια του πρώτου μυθιστορηματός του, που σκόπευε να δημοσιεύσει. Με όλον ότι ήταν αναγκασιένος να εργάζεται 3 ώρες τήν ημέρα γιά να κερδίη το ψωμί του, έντούτοις έννοιωθε τήσ δύναμη μέσα του και ελχε τέτοια πεποιθήση ότι θά έπιτύχη ως συγγραφέας, όστε όταν μερικοί από τούς φίλους του μιλούσαν ειρωνικά γιά τούς σκοπούς και τά σχέδια του, ό Βέρν απαντούσε γελόντως :

— Έσεις δέν είσαστε ίκανοί γιά τίποτα καλύτερο. Θά πεθάνετε μέσα στά γραφεία σας. Έγω όμως δέν μπορώ να ζήσω ως υπάλληλος. Αισθάνομαι πώς, πολυ γρήγορα θά βρω άπ' αυτή τήν κατάσταση... Όταν θά δημοσιεύθί το πρώτο μου έργο, θά ιδίτε ποιός είμαι και τί άξίζω...

Έννοείται πώς, στα λόγια αυτά του Βέρν οι φίλοι του δέν έδιναν καμιά σημασία και συχνά γελοιοσαν ές βάρος του γιά όλες αυτές τίς κομπορημοσύνες του!

Το πρώτο έργο του Ιουλίου Βέρν, η «Μυστηριώδης νήσος», έξεδόθη στά 1854, και όπως ελχε προβλέπει ό συγγραφέας η επιτυχία του υπήρξε μεγίστη. Έντός ελαχίστου χρονικού διαστήματος έχρησίσθη να γίνη και δευτέρα έκδοσις, τήν όποιαν ακολουθήσε και τρίτη.

Ο Ιούλιος Βέρν ένδαρρυνθείς από τήν πρώτη αυτή επιτυχία,

όψμου.
Ο Χατζηπέτρος του κάκου περιμένα τήν αρραβωνιαστικά του να γυριση. Η άλήθεια τώρα εινε πως δέν πολυνοικιζότανε άν θά τήν ξαναδύ. Ζοίσε σάν μπεύς στο παλατάκι του που τού ελχε χτίσει και έξοδενε τα λεπτά που τού ελχε άφήσει η καλή 'Ιάνθη.

Όσο γιά τήν παρξένη αυτή γυναίκα, που άφορ υπήρξε λαίδη, βαρώνη και κόμισσα, κόντεψε να γίνη και σύζυγος ένός άγωνιστού του 21, δέν έχουμε δυστυχώς καμιά πληροφορία τι άπέγνε υστερ' από τή συμβίωσή της με το Σείχη. Ποιός ξέρει σέ πόσες άλλες χώρες τής ύδρογειου περιπλανήθηκε και πόσους άγνωρίσε έρωτας!

N. Αδ.

έγραψε το δεύτερο έργο του «Είκοσι χιλιάδες λεύγες ύπό τήν θάλασσαν», το όποιον ελχε έπίσης πολυ μεγάλη επιτυχία. Κατόιν αυτού ό Βέρν έγινε πειά γνωστός και όλη η παρισινή νεολαία έντροφούσε στις περιπετειώδεις σελίδες των μυθιστορημάτων του.

Απο τήν εποχή αυτή μέχρι το 1874 ό Βέρν έγραψε είκοσι έν συνόλω μυθιστορήματα, έκ των όποιων το τελευταίο, ό «Μιχαήλ Στρογκώφ», ελχε θριαμβευτική επιτυχία. Πολυ λίγα έργα διαβασθήκαν τόσο όσο το τελευταίο του αυτό μυθιστορημα. Οι πρώτες έκδόσεις του έξαντλήθηκαν, ύστερα δέ από ένα έτος ό φίλος του Βέρν και διάσημος τότε μυθιστοριογράφος Αλφόνσος ντ' Έννεσύ, διασκεύασε το «Μιχαήλ Στρογκώφ» εις πεντάπρακτο δραματικό έργο, που παίχθηκε επί 80 συνεχεις βραδυές στο παρισινό θέατρο του «Σατελέ»!

Ο Ιούλιος Βέρν, ύστερ' από τίς μεγάλες αυτές επιτυχίες των έργων, δέν ελχε πλέον ανάγκην χρημάτων. Έκέρθε τόσο όσα και οι μεγάλοι παρισινói τραπεζίται. Μόνον από τήν κυκλοφορία του «Γύρου του Κόσμου» έκέρθηκε το ποσόν του 1 εκατομμυρίου φράγκων!...

Στά 1888, σέ ηλικία έξήντα έτων ό Ιούλιος Βέρν απέφασσε ν' άποσυρθί άπ' το Παρίσι και να ζήση μόνος και μακριά από τήν πολυθόρυβη ζωή τής Γαλλικής πρωτεύουσας.

— Το Παρίσι δέν εινε γιά μās τούς γέροντες, έλεγε. Ελχε η πόλις τού γλεντιού και τής κένητος από τήν όποία μόλις γλεντήση κανείς πρέπει να φεύγη, και να παραχωρηί τή θέσι του στούς νέους...

Με μόνη λοιπόν συντροφιά τήν πιστή σύντροφο τής ζωής του, Μαίρη Βέρν, τήν μόνη γυναίκα που άγάπησε, και με ολίγα καλή βιβλία, έφυγε το φθινόπωρο του 1894 γιά τήν όφρια Αμιένη, όπου ελχε φροντίσει ν' αγοράση από καιρό μιά θαυμασία έπαυλη, χωμένη μέσα σέ ύψηλά και κατάπικνα δέντρα.

Έκεί ό Ιούλιος Βέρν έπέρασε τα λίγα χρόνια που τού έμεναν άόμοια, παρακολουθώντας πάντοτε από μακριά τήν καταπληκτική πειά διάδοσι των έργων του, τα όποια ελχαν άρχισί να μεταφράζονται στις περισσότερες ευρωπαϊκές γλώσσες.

Οι λίγοι φίλοι που τόν έπισκέπτοντο κοιμα φερά στο όφριο εκείνο έρημητήριο, έθαυμαζαν τήν γλήνην και τήν ήρεμία, με τήν όποια ό Βέρν περιμένα το θάνατο. Παλλωμενος σέ μιά πολυθρονα και καπνίζοντας ένα σκαλιστό μακρú τσιμουκι—δωρο ένός φίλου του καπετανού—έλεγε συχνά χαμογελόντως :

— Λοιπόν δέν υπάρχει, φίλοι μου, τίποτα πιο γλυκό πράγμα στη μάταιη αυτή ζωή του ανθρώπου, από το να περιμενης ηουχα το θάνατο, όταν νοιώθης μέσα σου πως ξεπληρώσες πεια όλους τούς σκοπούς και όλα τα όνειρα τής ζωής σου!...

Και δέν έλεγε καμιά ύπερβολή. Τα τελευταία χρόνια τής ζωής του περιφρήμου Γάλλου μυθιστοριογράφου, έπερασαν με μιά θαυμαστή ήρεμία και γλήνη.

Κοντά στήν αγαπημένη του γυναίκα, έτσι χωρίς τήν παραμικρή άρρώστεια, τον Μάρτιο του 1905 ό Ιούλιος Βέρν, έκλεισε τα μάτια του και άφησε τήν τελευταία του πνοή σέ ηλικία έβδομηκοντα όκτώ έτων.

Ένα άρετό μέρος τής περιουσίας του το άφισε στο Δημό της Αμιένης, ύπό τόν όρο να διατεθί γιά φιλανθρωπικούς σκοπούς, και στο ύπόλοιπο, περί τα 1/2 περίπου έκταμια φράγκα, κατέστεινε γενικό κληρονόμο τή γυναίκα του Μαίρη Βέρν.

ΓΝΩΜΙΚΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

«Αν θέλεις να μάθης με πόδο τρόπο άγαπάει τίς γυναίκες ένός άνδρας φρόντισε ν' άκούσης τα κακα που λέει γ' αυτές. Π. Στάλ

— Μιά γυναίκα όφρια εινε ό παρδεισος των όφθαλμών, η κόλασις τής ψυχής και το καθαρτήριο του βαλάντιου. Φοντενέλλ

Ιούλιος Βέρν

